

Παναγιώτης Μαυροειδής

Έτσι λοιπόν ο **μικρός Αμίρ** από το Αφγανιστάν, έγινε ο **μεγάλος εχθρός**.

Για χάρη της αντιμετώπισης αυτού του επικίνδунου εχθρού, καθωσπρέπει νοικοκυραίοι **έφτασαν «στα άκρα»**, σε αντίθεση φυσικά με τις «απαραβίαστες» αρχές τους. Άσκησαν πρωτοφανέρωτη βία πετροβολώντας και βανδαλίζοντας μια κατοικία, ατομική ιδιοκτησία (που τόσο σέβονται) συμπολίτη τους, στην οποία όμως έμενε ο 11χρονος εχθρός.

Θρασύδειλα φασιστοειδή σε δράση...

Δεν ξέρω ακριβώς τι είπε και τι έκανε ο διευθυντής του δημόσιου σχολείου του Αμίρ. Πάντως ενώ το παιδί είχε κληρωθεί να κρατήσει τη σημαία, στο τέλος του ανέθεσαν να κρατάει ένα **χαρτόνι** ταπεινωμένο. Η «νομιμότητα» έγινε λάστιχο.

Οι υπόλοιποι γονείς στο ίδιο σχολείο, με ανακοίνωσή τους, «καταδικάζουν το ρατσισμό» και αγαπούν «όλα τα παιδιά», στηρίζουν ωστόσο την απόφαση του Διευθυντή. Όλα μπορούν να βρουν μια καποια δικαιολογία. Και αν υπήρξαν και κάποιες «παρατυπίες», με λίγη καλή διάθεση, όλοι μπορούν να «καλυφθούν». Εκτός φυσικά από τον ακατανόμαστο Αμίρ...

Ένα είναι σίγουρο: **αν υπήρξε κάποια γενναιότητα σε αυτή την θλιβερή υπόθεση, αυτή θα πρέπει να πιστωθεί αποκλειστικά και μόνο στη μάνα του Αμίρ.**

Θα μπορούσε μια χαρά να κρυφτεί πίσω από το γεγονός ότι η οικογένεια είναι αλλόθρησκη και να πει πως «*ναι, εμείς δε θέλαμε να σηκώσει τη σημαία το παιδί μας*», για να γλυτώσει τα χειρότερα. Αυτή όμως διαψεύδει κάτι τέτοιο. Η θαρραλέα της στάση, μέσα στον δικαιολογημένο φόβο της και χωρίς καμία «καβάτζα», περισιώζει ό,τι θα μπορούσαμε να ονομάσουμε χωρίς μεγάλα λόγια, ανθρώπινη **αξιοπρέπεια**.

Η μάνα του Αμίρ μας υπενθυμίζει πως πάντα υπάρχουν άνθρωποι με αρχές και αξίες.

Υπάρχουν ωστόσο πάντα και τα «ανθρωποειδή». Δεν εννοούμε τους χιμπατζήδες, αλλά κάποιους σαν αυτούς που έκαναν την επίθεση με τις πέτρες στο σπίτι του παιδιού και έγραψαν το «φύγε αμέσως».

Ποιος είναι αλήθεια ο «σκοπός» τους και ποιες οι «αξίες» τους;

Η προστασία της πατρίδας, μέσω του ανέγγιχτου της σημαίας από αλλοεθνείς και αλλόθρησκους; Αυτό είναι;

Αν οι αξίες μιας πατρίδας, συμπυκνώνονται πράγματι στο πανί της σημαίας της, τότε αυτού του είδους οι «πατριώτες», θα έπρεπε να ήταν χαρούμενοι! Όποιος κρατά αυτό το λάβαρο, συμβολικά, ουσιαστικά, αποδέχεται και τιμά αυτές τις αξίες και αρετές.

Οι δε «υπερπατριώτες», αυτοί που θεωρούν ότι οι αξίες μετριούνται με το χρώμα του δέρματος και την κληρονομική διαμόρφωση του «αίματος», συνεπώς δε γίνεται με τίποτα να αποκτηθούν από παιδιά γεννημένα ως παιδιά άλλου έθνους και θρησκείας, θα έπρεπε να κομπάζουν δέκα φορές περισσότερο: Οι μεγάλοι «εχθροί» όπως ο Αμίρ, ταπεινωμένοι «προσκυνούν» το ιερό σύμβολο του «εχθρού» τους! Για να μιλήσουμε σε μια γλώσσα που ίσως καταλαβαίνουν καλύτερα, φανταστείτε ένα βαμμένο «γαύρο» να παρελαύνει στους Αμπελόκηπους με τη σημαία των «βάζελων» ή αντίστροφα.

Πολύ παράξενος αυτός ο «πατριωτισμός», τόσο της light όσο και της hard εκδοχής!

Κατά τα άλλα, τα σπίτια θα τα καθαρίσουν οι μανάδες του κάθε Αμίρ, τις βαριές και βρώμικες δουλειές σε εργοστάσια αλλά και στα μαγαζάκια της κάθε συνοικίας θα τις κάνουν οι πατεράδες του κάθε προσφυγόπουλου. Τις δε ελιές, σύντομα θα τις μαζέψουν σε όλη την Ελλάδα, οι μανάδες και πατεράδες φοβισμένων παιδιών, όντας αυτοί και αυτές χίλιες φορές πιο τρομαγμένοι από τη φτώχεια τους αλλά και αιχμάλωτοι της βαριάς ευθύνης για τα παιδιά τους. Όλοι αυτοί δε θα κάνουν καλύτερη, ούτε και χειρότερη δουλειά από άλλους, όμως θα πληρωθούν με τα μισά ευρώ. Αυτό ακριβώς είναι που τους δίνει μια «αξία» την ημέρα, αλλά κατά τα άλλα, το βράδυ γίνονται και πάλι σκιές, καθίστανται εχθροί.

Οι αξίες λοιπόν όλου τούτου του κόσμου του «μέσου ανθρωπάκου» των «έντιμων κυρ Παντελήδων» που έλεγε ο μακαρίτης Πάνος Τζαβέλλας, **μετριούνται σε ευρώ.**

Και η πατρίδα;

Ποια πατρίδα αλήθεια!

Για τον Αμίρ ναι, υπάρχει πατρίδα, το νιώθει από την έλλειψή της. Διότι από εκεί τους

Ξεριζώνουν οι βόμβες της ανεπτυγμένης Δύσης και η φτώχεια που αναπαράγουν οι σύγχρονοι «έμποροι των εθνών» όπου γης. Ο κάθε Αμίρ δεν είναι άτυχος επειδή γεννήθηκε μελαψός, ούτε επειδή έτυχε να κατάγεται από φτωχή χώρα. Αντίθετα, είναι άτυχος διότι γεννήθηκε σε χώρα πλούσια σε πετρέλαιο ή σε δρόμους μεταφοράς του πετρελαίου.

Για όσους στεκόμαστε δίπλα στον κάθε Αμίρ, επίσης υπάρχει πατρίδα.

Πατρίδα για την οποία είμαστε υπερήφανοι, όταν γεμίζουν οι δρόμοι και οι πλατείες και σφύζουν από αλληλεγγύη, συλλογικότητα, αγώνα για το καλύτερο, στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο. Είναι η πατρίδα όχι της θρησκοληψίας και της προγονοπληξίας, όχι ενός δήθεν ενιαίου και αδιαίρετου έθνους, αλλά η πατρίδα ως αρένα της ταξικής αλληλεγγύης και των αγώνων για την πανανθρώπινη λευτεριά.

Πατρίδα για την οποία ντρεπόμαστε, όταν τη βρωμίζουν τα ανθρωποειδή και τη φτωχαίνει ο ωχαδερφισμός των «φιλήσυχων» αδιάφορων.
Αμίρ, σου ζητούμε συγγνώμη.

Κράτα αγόρι μου ψηλά τη σημαία της αξιοπρέπειας που σου διδάσκει η μάνα σου. Οι θρασύδειλοι διώκτες σου δε νοιάζονται για τέτοια σημαία, παρά για πανιά που τα πουλάνε και τα αγοράζουν με το κιλό...

